IMAGINI ÎN OGLINDĂ

RĂZVAN HARITONOVICI

Întotdeauna îmi plăcuse să mă ocup de lucruri ciudate, aşa, încît, atunci cînd Charlie îmi aduse două răsaduri de oglindă am tresărit de bucurie. Putea să fie, la urma urmei, şi o afacere foarte rentabilă.

Eram sătul de artificial şi prefabricat şi cred că nu eram singurul. Auzisem de un individ care se apucase de plantat pomi, dar nici unul nu se prinsese în solul sticlos. A trebuit să se mulţumească în continuare cu simulacrele de mere şi banane.

— Sînt un soi foarte bun – mi-a spus Charlie cînd mi-a adus cele două lamele transparente. I se spunea pe vremuri cristal veneţian.

Charlie e un tip cult, citeşte multe chestii, aşa că nu m-am mirat că ştia povestea cristalului veneţian, în schimb e foarte leneş. N-ar face nimic practic niciodată. Îşi plasează ideile altor exprimentatori, aleşi în general dintre puţinii săi prieteni. Ei se mulţumeşte să stea în cubul său, să respire tot felul de halucinogene şi să videoviseze.

Mi-a întins două seminţe de oglindă.

— Sînt foarte preţioase, adăugă. Chiar Sistemul Central ar fi amator să ţi le cumpere. Ştiu eu, din surse sigure, că sînt dispuşi să dea bani grei. Ce vrei, naturalul tinde să fie la modă!

Charlie dispunea întotdeauna de informaţii secrete, aşa că l-am crezut. După ce a plecat am luat plăcuţele în mînă. Ştiam unde să le plantez. În spatele cubului meu e cîmpia sticloasă.

Am făcut două găuri adînci printre muchiile scînteietoare şi am introdus plăcuţele. Apoi le-am stropit cu un amestec de mercur şi argint pe care mi-l lăsase Charlie.

„Mai tîrziu vor avea nevoie de dragoste şi imagini frumoase, îmi spuse el. Acum e suficient să le uzi o dată pe săptămînă.”

I-am rezervat această plăcere automatului meu casnic. L-am programat pe două luni şi am plecat. Din cînd în cînd fac turul lumii fără să mă folosesc de teleportor.

La „Motanul Stelar”, rămăşiţă din Era Fericirii, oamenii sînt aşezaţi într-o aliniere perfectă, singuri la mesele de durolit, sorbindu-şi tonicele artificiale.

Barmanul îmi onorează comanda. Trebuie să caute mult pînă găseşte tot. Aproape că-i surprind o sclipire de supărare în ochii de wolfram. În spatele meu uşile blindate se închid cu un zgomot sec. Afară e frig. Am vizitat Roscalul, Insula Dragonului, Maleare. Am văzut ruinele muzeului de artă şi ale Operei Mari din Roscal. Pe Insula Dragonului am văzut chiar şi o iguană vie. Dar cea mai ciudată întîmplare s-a desfăşurat în Maleare. Am întîlnit aici, pentru prima dată într-o călătorie, un om, un necunoscut cu care am stat de vorbă. Am fost atît de impresionat încît am uitat să înregistrez convorbirea.

Mi-a amintit de Era Fericirii. Deţinea informaţii care mai tîrziu, mi s-au părut simple născociri. Vorbea despre copii cu un patos pe care nu l-am înţeles. Sînt sigur că nu era fertilizator. De altfel şi asta e o meserie pe cale de dispariţie. Mi-a povestit despre prietenie, despre oameni adevăraţi şi despre timpuri adevărate, cînd treburile mergeau altfel.

Cînd m-am întors am vrut să-i povestesc lui Charlie totul. Dar Charlie dispăruse. Am aflat de la ordinatorul central că intrase în unul din localurile interzise; o „Discotecă a hazardului".

În ultima vreme astfel de localuri se înmulţiseră extraordinar, fără o explicaţie veridică. Aici, contra unei sume exorbitante puteai bea un suc natural şi chiar dansa cu o femeie adevărată, fără să fii un fertilizator. Apoi camera se întuneca şi, în mod aleator se deschidea o trapă. Un om, fericitul norocos al întîmplării, dispărea pentru totdeauna. Nu se ştia unde. Poate într-o lume mai bună, asemenea celei despre care îmi vorbise omul viu, din Maleare.

Şi eu sînt norocos. Am dreptul la o oră de lucru pe zi. Şi asta nu e deloc puţin.

Dimineaţa mi-am amintit de oglinzi. Crescuseră foarte mari, cu mult mai mari decît mă aşteptasem. M-am apropiat de una din ele şi am privit-o. Am trecut la a doua şi am văzut aceeaşi imagine ştearsă a unei umbre. „Acesta sînt eu?", m-am întrebat. N-am crezut şi mi-am verificat chipul în mica oglindă artificială din baie. Mă priveau doi ochi obosiţi şi trişti.

„Acesta sînt eu?", am gîndit iarăşi.

La urma urmei, poate că aşa reflectă realitatea oglinzile naturale. Eu ştiam. Oricum, un lucru era cert, nu puteam găsi cumpărător pentru ele. Nu cunoşteam pe nimeni interesat de aşa ceva şi dacă stau şi mă gîndesc, nu cunoşteam pe nimeni în afară de Charlie. Iar Charlie dispăruse. „Hrăneşte-le cu dragoste şi imagini frumoase" îmi spusese el. A doua zi oglinzile au început să se ofilească. Sticla a crăpat, iar poleiala subţire de pe

spate s-a scorojit. Am apelat la ordinatorul central, dar n-a putut să-mi ofere nici o soluţie pentru a le salva. După o săptămîna erau doar un morman de cioburi la poalele movilei de cristal.

Atunci m-am hotărît să mă întorc în Maleare. Trebuie să-l găsesc pe omul acela adevărat.